

Miercuri, 16 Septembrie, 2026

†) Sf. Cuv. Mărturisitor Sofian de la Antim; Sf. Mare Mc. Eufimia; Sf. Mc. Meletina și Ludmila

Galateni 6

² Purtați-vă sarcinile¹ unii altora, și așa veți împlini legea lui Hristos².

³ Că de se crede cineva că este ceva, în timp ce el nu este nimic, pe sine însuși se amăgește.

⁴ Dar fiecare să-și cerceteze propria sa faptă, și atunci se va lăuda numai față de sine însuși și nu față de altul;

⁵ căci fiecare își va purta propria sa povară³.

⁶ Cel ce primește cuvântul învățării să-i facă învățătorului său parte din toate bunurile.

⁷ Nu vă amăgiți; Dumnezeu nu Se lasă batjocorit, căci ce va semăna omul, aceea va și secera.

⁸ Cel ce seamănă în propriul său

¹ Sensul complet: greutatea slăbiciunilor, durerilor, neputințelor.

² = Legea iubirii.

³ Literal: propria sa încărcătură (balot, raniță dusă'n spate); responsabilitatea proprie.

trup, din trup va secera stricăciune; dar cel ce seamănă în Duhul, din Duhul va secera viață veșnică;
⁹ să nu slăbim⁴ dar în a face binele, căci la vremea convenită vom secera, dacă nu ne vom slei⁵.

¹⁰ Așa că, până când avem vreme, să facem binele către toți, dar mai ales către cei de o credință cu noi.

Marcu 7

¹⁴ Și chemând iarăși mulțimea la El, le zicea: „Ascultați-Mă toți și înțelegeți:

¹⁵ Nu este nimic din afara omului care, intrând în el, să-l poată spurca⁶. Dar cele ce ies din om, acelea sunt cele ce-l spurcă pe om.

⁴ = Să nu ne pierdem curajul; să nu ne dăm delăsării.

⁵ = Dacă în noi nu se va istovi râvna (de a face binele).

⁶ Limbajul biblic românesc a adoptat și păstrat acest cuvânt tare, cu scopul de a apăsa pe ideea impurității morale. Foarte exact, verbul *koinō* înseamnă a profana, a murdări, al face pe cineva impur.

16 De are cineva urechi de auzit, să audă!”

17 Și când a intrat de la mulțime în casă, ucenicii L-au întrebat despre această parabolă.

18 Și El le-a zis: „Așadar, și voi sunteți tot atât de nepricepuți! Nu înțelegeți că tot ce intră din afară în om nu poate să-l spurce?”

19 Că nu în inimă intră, ci în pânțele și se aruncă afară unde-i e locul. Că bucatele sunt toate curate”.

20 Dar spunea că ceea ce iese din om, aceea-l spurcă pe om:

21 „Fiindcă din lăuntrul, din inima oamenilor ies cugetele rele, desfrânările, hoțiile, omorurile,

22 adulterul, lăcomiile, vicleniile, înșelăciunea, nerușinarea, invidia⁷, defăimarea, trufia, ușurătatea⁸.

23 Toate relele acestea ies din lăuntru, și ele îl spurcă pe om”.

24 Și ridicându-Se de acolo, S'a dus în hotarele Tirului și ale Sidonului; și intrând într'o casă, voia ca nimeni să nu știe, dar n'a putut să rămână tăinuit.⁹

Tâlcuire

„Dinăuntru, din inima omului, ies cugetele cele rele, desfrânările, hoțiile, uciderile, adulterul, lăcomiile, vicleniile, înșelăciunea, nerușinarea, ochiul pizmaș, hula, trufia, ușurătatea.” Aici sunt înșirate păcatele obișnuite, însă și toate celelalte, mari și mici, ies din inimă, iar chipul sub care ies este gândul rău. Prima sămânță a răului este gândul de a face cutare și cutare lucru. De unde și cum vine ea? O parte a acestor gânduri poate fi explicată prin legile știute ale asociațiilor și înlănțuirilor ideilor și formelor, însă acestea sunt numai o parte. Altele, mai însemnate ca număr, iau naștere în urma răscolirii autointreținute a patimilor. Atunci când patima trăiește în inimă, nu poate să nu ceară hrană. Această cerință se vedește prin înclinarea de a face una și alta, iar înclinarea e legată de cutare și cutare lucru. De aici gândul: „iată ce trebuie făcut”. Se întâmplă același lucru ca, de pildă, când flămânzești: cel ce a simțit foamea simte pofta de

⁷ Literal: ochiul rău, viclean și pizmaș.

⁸ Literal: nebunie, demență; defect al celui ce nu ia lucrurile în serios; ușurătatea de a lua totul în deriziune; comportament superficial, neangajant, dar care nu exclude responsabilitatea.

⁹ Sfânta Scriptură versiune diortosită

după *Septuaginta*, redactată și adnotată de Mitropolit Bartolomeu Valeriu Anania

a mânca; o dată cu pofta, apare în gând mâncarea însăși; urmează gândul de a face rost de cutare și cutare lucru pentru a mânca. Cea de-a treia (și poate cea mai cuprinzătoare parte) vin de la puterile necurate. Văzduhul este plin de ele, și ele se învârt cu roiriile în jurul oamenilor și fiecare, precum îi este soiul, își întinde lucrarea asupra oamenilor cu care vine în atingere. Răul zboară din ei precum scânteile din fierul încins. Unde găsește loc potrivit, acolo se încuibază scânteia și gândul rău o dată cu ea. Aceasta, și nu alta, este explicația gândurilor rele care se ivesc nu se știe de unde, în timp ce noi ne îndeletnicim cu lucruri care n-au nici o legătură cu ele. Faptul că gândurile rele au felurite pricini nu înseamnă că trebuie să ne purtăm altfel în privința lor. Pentru asta e o singură lege: taie-le și gata. Dacă nu le tai din prima clipă, în cea de-a doua va fi mai greu s-o faci, în a treia încă și mai greu; și fără să bagi de seamă se vor naște încuviințarea, dorința și hotărârea de a păcătui și îndată ce se va ivi prilejul, gata păcatul... Cea dintâi împotrivire față de gândurile rele este trezvia și privegherea însoțită de rugăciune.¹⁰

¹⁰ Sfântul Teofan Zăvorâtul, *Tâlcuiri din Sfânta Scriptură pentru fiecare zi din an*.